

ALMANACH

TÁBOROVÉ OSADY
"U starého mlýna"
let 1990 - 2010

20 LET NA PRORUBKÁCH

PS KAMARÁDI
HRADEC KRÁLOVÉ

DOBRÝ VEČER

str. 1 - Osada vypráví: Jak to všechno začalo...

str. 2 - Kapitola I. - Roky 1990 - 1999

str. 4 - Kapitola II. - Další roky života osady

str. 4 - rok 2000

str. 4 - rok 2001

str. 6 - rok 2002

str. 7 - rok 2003

str. 9 - rok 2004

str. 10 - rok 2005

str. 13 - rok 2006

str. 14 - rok 2007

str. 15 - rok 2008

str. 19 - rok 2009

str. 20 - rok 2010

str. 22 - Doslov aneb Jak to všechno nekončí...

str. 23-28 - něco málo viděno objektivem

... dále už pokračuje živá budoucnost!!!

Almanach byl vydán v září 2010 u příležitosti 20 let existence osady "U starého mlýna" - Prorubky v Orlických horách.

Náklad 120 ks.

Redakční tým: Petra Blechová (Bleška)

Josef Svoboda (Hajnej)

Pavel Matějka (Yankee)

Vydavatel: PS Kamarádi, Kejzlarova 1326,
500 12 Hradec Králové

www.pskamaradi.cz

Bonusová nepovinná kvízová otázka:
Jistota po dvacet let? Sněž džber hrachu, jseš tam hned.

(prvních šest správně odpovědělých nemusí čekat, až se uvolní místo)

Osada vypráví: Jak to všechno začalo...

Zdá se to být tak dávno, co se na mě roku 1989 přijel podívat jeden student z města.

Žila jsem si do té doby svým poklidným, ale trochu opuštěným životem, každý den byl jako druhý a jedinou společností mi dělali ptáci, myši a pár srnek.

Tenhle kluk, Pepa se jmenoval, se ale do mě zamiloval a rozhodl se, že se mnou spojí svoji budoucnost. Jezdil za mnou každou volnou chvíli a s ním mě navštěvovali další mladí lidé, kteří se o mě buh ví proč starali a snažili se, abych byla hezčí a hezčí.

Tak jsme se postupně poznávali a seznamovali. Těžko říct odkud se pořád berou, ale pořád jich přibývá! Jsou to moji kamarádi. Mám je moc ráda a vím, že oni mají rádi mě.

Dnes už si vůbec neumím představit, že bych byla zase sama jen se svým tichým údolím. Doufám, že se mnou zůstanou napořád!

A teď už předávám slovo svému zakladateli:

Vyznání osadě

Milá naše osado,

jsem rád, že můj výběr usadit se právě zde byl tím správným krokem. To však člověk docení vždy až podějí, ale 20 let setrvání již o něčem vypovídá.

Děkuji Ti, že jsi ke mně i mým kamarádům byla vždy milá, leckdy i shovívavá, nabídla jsi nám všechny své dary a my je s pokorou přijímali. Dnes už jsme staří známí a víme, co jeden od druhého můžeme čekat. Rádi se k Tobě vracíme a spousta z nás Tě má za svůj druhý domov. Jsi zkrátka naším místem, kde je nám všem spolu opravdu dobře. Tvá otevřená náruč je symbolem věčného přátelství a kamarádství.

Slibujeme Ti, že i v dalším období se k Tobě budeme chovat s pokorou a úctou.

Tvůj první obyvatel Pepa Svoboda alias Hajnej

Vzpomínání dalšího z mých prvních osadníků:

Pavel Holeček alias Generál Koněv

Přišel za mnou můj letitý Kamarád – Přítel Hajnej (tehdy ještě o své legendární přezdívce nevěděl) a s oním bláznivým nápadem postavit osadu – tábor pro děti kdesi v Orlických horách

mne seznámil. Byl jsem zaskočen, ale zároveň to byla i jakási pocta a výzva podílet se na něčem naprosto novém. Souhlasil jsem a přiznávám, že toho vůbec nelituji. Byli jsme oba mladí, soutěživí, ctižádostiví a snad i někdy vznětliví, přesto se zájmem a zaujetím jsme se pustili do práce. Když jsme poprvé po vlastní ose vlakem a jinými dalšími dopravními prostředky (pěšky apod.) dorazili do našeho údolíčka, pohled byl k uzoufání. Šly na mě mrákoty. Nehezky vypadající vlhký pozemek zarostlý vysokými lopuchy, ze

kterých by se dal hravě vyrobit obстойný deštník, s dřevěným stavením, co vypadalo jako sklad (...a dodnes jím je). Řekl jsem si, jestli jsem se nezbláznil, ale když už jsem tady, tak do boje. Postupně celý kousek naší země začal dostávat pohlednou tvář.

A jak přišel Generál Koněv ke své slavné přezdívce ?

Při jedné z her z dětmi na jednom z výletů, jsem se coby sedící na židli zamyslel a nevěnoval vůbec pozornost dění kolem sebe. Když se znenadání vyřítil starší z bratrů Salavů se zavázanýma očima a vystřelil mi takovou facku, že jsem nestihl ani poděkovat. Než jsem si uvědomil, co se vůbec děje, sbíral jsem se země za všeobecného jásootu a veselí. Zřejmě už tehdy jsem asi mezi přáteli a dětmi potichu platil za neústupného tvrdohlavého trošku despotu a tak Hajnýho se slzami v očích od smíchu nic jiného nenapadlo, než že pronesl oněch pro mne několik dnes již pamětnických slov „Generál Koněv z koně spad...“ A od té chvíle mi tahle přezdívka v různých zkráceninách, dnes mnohdy zkomoleninách a uchu a srdci (ne)lahodících zabarveninách zůstala.

Kapitola I. - Roky 1990 - 1999

V roce 1990 se stalo něco báječného! Dostala jsem takové legrační mini domečky s plátěnou střechou, přijela spousta dětí a v těch "stanech" se ubytovaly. Pobyli se mnou mnoho dní, hrály si, smály se, běhaly, zlobily. Tolik radosti jsem ještě nezažila!

Od té doby se vrací každé léto a já se mám celý rok na co těšit. Během prvních deseti let jsme společně zachránili dvě planety (1990 a 1994), udělali vykopávky pozůstatků starého mlýna (1991), se kterým jsem kdysi sousedila, podnikli expedici na Nanga Parbat (1992) a do Atlantidy (1993), zakládali město (1995), bojovali s bělochy o indiánskou zem (1996), na lodích vikingských bojovníků pluli nezkrotnými peřejemi, které se vylily z břehů řeky Kněžny (1997), budovali železniční trať (1998) a bili se ve jménu krále (1999).

Našich prvních deset let! To kulaté výročí přijeli mí osadníci oslavit se mnou v rámci další tradiční akce, co se opakuje každé září a je jenom pro dospělé. Většinou se při ní griluje krůtoprase, ale tentokrát mělo celé odpoledne a večer mnohem slavnostnější ráz. Moji kamarádi přijeli společensky oblečení (takhle čisté a nastrojené jsem je ještě nikdy neviděla, málem bych je nepoznala). Bylo jich opravdu hodně a v těch šatech a oblecích nastoupili k čestnému nástupu, jako to dělávají děti na tábore. Byla jsem šťastná a dojatá jako většina z nich. Jen těžko bych si tehdy pomyslela, že mi může být ještě lépe....

A ono tohle moje blaho pokračuje už dalších deset let. V září 2010 slavíme dvacetiny!

Vzpomínání mých osadníků na prvních 10 let života se mnou:

Stanislava Fiedlerová, hospodářka, alias Velká Stáňa (vzpomínání na rok 1992)

Ty ses zbláznil!!!!!! Koupit pozemek na tábory!!!!!!

A za co? Nemáme ani korunu!!!

Půjčit si?

A od koho?

No my si sami sobě půjčíme a postupně to budeme sami sobě splácet.

A co bude dál, až dostuduješ. Odejdeš z Hradce do světa a mně zůstane osada s dětmi. To ne, to je nemožný!!!!

To byl rok 1992 kdy za mnou, za hospodářkou PS Kamarádi, přišel vedoucí skupiny Josef Svoboda, alias Hajnej, tehdy ještě student druhého ročníku Pedagogické fakulty v HK, s nápadem koupit pozemek na tábory.

Začala se psát skutečná historie táborové osady v Prorubkách. Každý, kdo mohl (mnohdy se svolením svých rodičů), půjčil své peněžní rezervy a „šlo se do toho“. Přibýlo hodně práce, starostí. Musela se spousta věcí zařizovat bez ohledu na čas, únavu, soukromí. Nikdo nic nikomu nenařizuje ani nepočítá, nesleduje, co má kdo udělat. Staví se, pracuje se, buduje se. Každý chce prostě pomoci. To se nedá ničím vyvážit.

Pomalu jsme s Prorubkami začali srůstat. Už tenkrát na začátku z Hajného cosi vyzařovalo, co mě přesvědčilo, až jsem nakonec uznala, že to může dopadnout dobře.

Vše probíhalo, jak nastínil. Každé léto se na základně konaly tábory. Každý rok na základně něco přibýlo, vylepšovalo se a zlepšovalo se. A pomalu se začaly splácet i naše dluhy až do poslední koruny.

Prorubky se staly místem, které má své osobité kouzlo, kam nás to neustále táhne a vždy pohltí a ovládne. Je to nádherný kout přírody, parta zajímavě pestrobarevných nadšenců, nepopsatelná inspirující nálada Prostě není proti tomu LÉKU!!

Pavel Holeček alias Generál Koněv

Na první tábor vzpomínám dodnes asi nejraději ze všech s láskou, úsměvem a nadhledem. Pracoval jsem s obrovskou poctou od Hajného jako jeho zástupce, všichni vedoucí jsme spali ve stanech a těch nádherných blbostí, které jsme z nezkušeností dokázali vytvořit. Matně si vzpomínám na jednu historku spojenou s celotáborovou hrou Boj o záchranu planety dětí a hraček, kde figuroval mimozemšťan, ke kterému děti každý večer za tmy chodily. Dnes už si nevzpomenu za jakým účelem, ale celý tábor děti věřily, že mimozemšťan existuje. Až do jedné z posledních nocí v táboře, kdy se nám povedl neuvěřitelný „kousek“. Celý kostým mimozemšťana jsme zapomněli u táborového ohniště a děti jej tam ráno po budíčku našly... Lhali jsme statečně, leč zbytečně a celé nádherné kouzlo celotáborovky bylo fuč !

Mirka Mazáková (poprvé na Prorubkách v r. 1997 přes Petra Mazáka – Mázu)

Já si živě vzpomínám na svůj první příchod na osadu, kdy mě Petr vlekl v noci po kolena ve sněhu s obrovským batohem celým údolím a asi v půlce mi sdělil, že jsou před námi divoká prasata. Asi půl hodiny jsem vydržela stát u nejbližšího stromu než mi došlo, že bych tam zmrzla.

Andrea Kárníková alias Andy (poprvé na Prorubkách v r. 1994, letáček na ZŠ Mandysova)

Moje nejlepší historka je z jednoho puťáku roku 1998, kde jsme potkali úžasnou babičku, která ubytovala ve svém domečku cca 20 dětí a 4 dospělé osoby. Odvážná to žena! A moje nejoblíbenější jídlo? Samozřejmě špagety a hra - čepice.

Vlasta Sůvová alias Vlastička alias Soyerová - přezdívka dle manžela Míly alias Soyera (poprvé na Prorubkách v r. 1992 s táborem Jany Šimůnkové)

Ráda vzpomínám na začátky na Prorubkách, kdy Tutosovi (Tomáš Sůva) bylo 18 měsíců, byla jsem tam sama bez auta, spali jsme ve stanu za hastrmankami, Tutos se naučil rychle otvírat zip u stanu a dorazil v dupačkách na nástup...

To už není pravda, ale bylo to super a všem nám Prorubky tak učarovaly, že zůstáváme věrni, jak to jen jde. Hlavně, že se to přes ty naše děti předává dál.

Kapitola II. - Další roky života osady

Rok 2000

Na tento magický letopočet někteří prorokovali konec světa. To se naštěstí nevyplnilo, žádná zkáza se nekonala, a pro mě tímto rokem naopak začalo další krásné období. Vstoupila jsem spolu s mými kamarády do další dekády a jako dárek jsem dostala nový srub. Moji šikovní Prorubáci ho postavili od základů a úplně sami na zelené louce, vlastně na zeleném svahu nad Plesárnou. Je luxusní a právem nese jméno V.I.P. Jsem na něj pyšná. Abych nezapomněla, v létě jsem se proměnila na kulisy hrabství Wertimor. Osadníci do mě v jednom kuse ryli a hledali nějaké vzkazy v láhvi. Au, au. No, už se to zahojilo...

Letní tábor: Tajemství hrabství Wertimor

Výlet podzimní: Radvanice

A takto na tento rok vzpomínají moji osadníci:

Jitka Cvejnová alias Bláža (poprvé na Prorubkách v r. 2000 přes Mirku Mázovou)

Přezdívka? Tu mi vymyslel Hajnej, když jsem byla úplně poprvé na Prorubkách. Mirka mě přivedla před Plesárnu a řekla všem: tohle je Jitka, moje kamarádka. Ráda by sem taky jezdila...

A Hajnej na to řekl: Ahoj Blážo, my tě tady vítáme, vezmi si sekyrku a běžte s Mirkou opravit podlahu do Hastrmanek. A už mi to zůstalo...

Napadá mě zážitek z tábora Tajemství hrabství Wertimor, který byl plný „píchání“ lahví se vzkazy. Nikdy nezapomenu, jak Michal Nepovím se svým oddílem rozryli asi půl louky v zatáčce, nic nenašel a láhev byla asi necelých půl metru od začátku kopání...

Zuzka Sůvová (poprvé na Prorubkách v r. 1992 přes maminku Vlastičku na táboře s DDM Lomnice)

Ještě jako dítě jsem si to celkem užívala, pořád se hledaly nějaké vzkazy v láhvi, nezapomenu jak Michal zryl okolí malého stromku takovým způsobem, že už ani ta láhev nemohla zůstat na svém místě :-)

Rok 2001

V tomto roce se počasí zbláznilo. Měsíce se střídaly po dni, chvílku bylo léto, pak zase zima a Velikonoce s Vánocemi jsme stihli oslavit během třiceti dní dvakrát! Ještě že se to neděje častěji, to by mi v tom meteorologickém zmatku snad ani tráva nestihla dorůst a co by pak moji Prorubáci o brigádách sekali?! Ale jedno Vám řeknu, dlouho jsem se nebavila tak báječně, jako tohle léto. A moji kamarádi se mnou.

Letní tábor: Rok aneb 12 měsíčků

Výlet jarní: Božanov – hra Pohádky

Výlet podzimní: Studenec

Stegosaurus přichází (listopad) - první akce pro náctileté:

„Stegosaurus“ je obdoba Brontosauru, ale na Stegosauru se nepracuje, jenom se hrají hry

A nyní si přečtete vyprávění mých osadníků, co zde zažili:

Kateřina Šmídová alias Ječule - jak přišla k přezdívce

V kuchyni ještě tehdy vařila paní Holečková s panem Holečkem (rodiče Koněva) a já hrála s dětmi badminton, který jsem i přiměřeně mému věku, hlasu apod. komentovala. Dovedete si představit, co to bylo za ječení.

Paní Holečková vyletěla z kuchyně a peprně to okomentovala. Odtud ta přezdívka, za kterou jsem moc ráda, protože je – výstižná.

Nejvíce vzpomínám na tábor Rok aneb 12 měsíčků. Zažila jsem tábor, kde každý den byl jedinečný, originální. Každý den byl malým měsícem v roce. Prostě dokonalá kombinace souhry vedoucích, dětí, počasí, prostě všeho. Zaujaly mě i děti. Na poslední chvíli mi byl přiřazen měsíc říjen. Při každém večerním nástupu jsem zpívala „Už troubějíí, na horách jeleni...“ Nejsem ve zpěvu vůbec zdatná a nazvala bych ho dost falešným. Děti to samozřejmě poznaly (nedalo jim to moc práce), ale místo toho, aby se mi smály, tak se ke mně při každém nástupu při mém

výstupu (k mé radosti) připojily. Prostě skvělé děti.

Jitka Cvejnová alias Bláža

Nezapomenutelný je náš pokřik z tábora, který nám zejména Míša Nepovím povídal při každé příležitosti ještě několik let poté : Bláža a Ječule nejradši maj Sněhule. Bílá zima je náš čas, přijďte všichni mezi nás...

Zuzka Manová (Kočová) alias Womanová (poprvé na Prorubkách v r. 1989 přes Hajnýho)

Svou přezdívku, kterou ovšem používá většinou jen Hajnej, jsem kupodivu získala až po 19 letech působení v PS Kamarádi. Zasloužila jsem se o to tím, že jsem se vdala (rok 2008) a příjmení Kočová vyměnila za Manová. Hajnýmu se to nepozdávalo, prohlásil, že MAN přece znamená „muž“ a já jako ženská tudíž musím být WOMANOVÁ 😊.

Ze všeho nejraději vzpomínám na Dvanáct měsíčků (2001), na kterém byla úžasná atmosféra, perfektní legrace a fantastická pospolitost vedoucích. Ještě dneska vidím, jak o poledním klidu místo zaslouženého odpočinku sedíme všichni u kávička a plánujeme hry na odpoledne. Moje srdeční záležitost.

Zuzka Sůvová

Byla jsem již mezi nejstaršími dětmi a taky jako jediná jsem v osobním hodnocení vystoupala až na pozici měsíce a mohla jsem poslední nástup nastupovat s vedoucími. Legendární pokřik „Bláža a Ječule nejradši maj Sněhule“ se nedá zapomenout. A taky Michalův „A je konec Prosinec“, Silvestr a vůbec závěr tábora a příjezd rodičů byl nahoře v hospodě, pokud si dobře vzpomínám bylo to vůbec poprvé kdy si pro děti přijeli rodiče na osadu.

Míša Egrtová (poprvé na Prorubkách v r. 1995 přes Renču Horáckovou, tu přivedla Bára Soukupová)

Jednou jsem byla na stegosauru... byl to tak rok 2001 a bylo to úplně super, i když počasí moc nevyšlo...

Petr Heller alias Microsoft alias Majky (poprvé na Prorubkách v r. 1997)

Vyskytl jsem se náhodou na výletě do Švédska, kde byli Prorubáci a pak už jsem Vám zůstal. Přezdívka "Microsoft" - datováno do Švédska, stále jsem nosil MS tričko a o MS hovořil. Majky je zkomolenina z Microsofta.

V roce 2001 jsme s Petrou a Radarem uspořádali prvního Stegosaura – akci pro náctileté a od té doby jezdím téměř na všechny. Je to super akce.

A moje nejoblíbenější jídlo? No samozřejmě špagety! A hra? Asociace.

Rok 2002

Jako by se otočily hodiny času, vrátila jsem se nejprve do pravěku. Na mou duši i s jámou na mamuta. Zase jsem se dozvěděla něco nového, hlavně jak těžké bylo v této surové době přežít. Neohrožené lovce zabalené v kůži a statečné ženy strážící oheň pak vystřídali noblesní mušketýři a jejich elegantní dámy a ze mě se stal královský dvůr. Ó, to bylo krásné. Naučila jsem se, že kamarádi drží všichni za jednoho a jeden za všechny. Že to moji osadníci myslí vážně a umí si být oporou, se ukázalo, když se museli jedné noci evakuovat kvůli přívalovému dešti z puťáku. Promočené na kost jsem je přijala zpátky s otevřenou náručí a aby nebyli

ochuzení o nocleh pod širákem, ustlali si všichni druhý den společně kolem ohniště. Střežila jsem jejich klidný spánek až do rána.

Letní tábor: I. turnus: Pravěk

II. turnus: Mušketýři

Výlet jarní: Janské Lázně

Výlet podzimní: Janské Lázně

Stegosaurus míří ke hvězdám (červen)

První Teenager tábor (srpen)

Stegosaurus na poušti (listopad)

Teenager tábor (prosinec)

A jak na tento rok vzpomínají moji osadníci ?

Janeta Velešiková, dříve Šebková (patří do úplně původní větve Harachovské, viz povídání Hajného na www.pskamaradi.cz, Honzu Velešika si přivedla na Prorubky v roce 1995)

Vzpomínám na výlet v r. 2002 v Janských Lázních, na scénky dospělých, vylosovali jsme si Titanic (já, Honza, Chuan a Babička, Bulhar, Máza – myslím že je to vše), moc jsme u toho pobavili, ale hlavně se bavilo obecenstvo při hraní. Jenom Mázova Mirka se nebavila, protože na akci tenkrát nechtěla a Máza jí přemluvil a ona až tam pochopila, že tam přijeli kvůli mně, protože já jsem tenkrát Mázovi dělala nějaký zápočtový program do školy a on ho potřeboval taky pochopit, no a nakonec jsme se balili vymyšlením blbostí, na program nedošlo a chudák Máza musel kvůli tomu pak do Prahy.

Jitka Cvejnová alias Bláza

Vzpomínám si, že na výletě v Janských Lázních si nechtěl Michal Nepovím vyčistit zuby a tak, dokud si je nevyčistil, musel stát venku a Lenička ho nepustila dveřmi ani oknem do pokoje – a to moooc prosil :-)...Nakonec si je za oknem potupně vyčistil...

A vzpomínka z tábora z Mušketýrů - nezapomenutelné dítě byl Jirka Hovorka, al. Veverka. To bylo takové neposedné zlobidlo, i když v jádru to byl hodný hoch. Poprvé nám řekl něco v tom smyslu: jmenuji se Jirka Hovorka, ale protože bydlím ve Veverkově ulici, říkají mi Veverka.

Jiří Vítek alias Radar (poprvé na Prorubkách v r. 1993 přes Mátu)

Přezdívka? Dala mi ji tuším Radka Černá, když jsem si vzal v rámci masky na hlavu kotlík a na sobě jsem měl navlečené maskáče. Předváděl jsem vedoucího z jednoho tábora se kterým bojovala královská garda.

Na jarní brigádě byla nejlepší Hajného hláška po tom, co jsme postavili v pořadí druhý přístřešek na odpadní rezivo vedle garáž: „To jste nedodrželi“. Zjistil totiž, že jeden sloupek má pootočený roh vůči rohu ideálního půdorysu.

Zážitek ze Stegosaura: jak Kláře Pražákové bratři sušili u pohor čepici tak, že se seškvařila. Nebo Den trifidů, kdy byla většina lidí skoro celou sobotu slepá, ale kupodivu se nikdo nezranil.

Moje nejoblíbenější jídlo? Jasně špagety! A hra? Na spaní!

Lucka Pražáková (na Prorubkách poprvé v r. 2001 přes Kláru Pražákovou)

Moje nezapomenutelná historka z tábora z Pravěku: když jsem šla na stezku odvahy a bylo mi řečeno, že mám kolem petrolejky hledat amulet, bez kterého nemůžu stezku odvahy dokončit. Když jsem rozespale kroužila okolo petrolejky, ozvalo se za mnou náhlý zvuk – tření kovu o kov. Ztuhla sem strachy a pomalu (jak to bývá ve filmech) jsem se otočila na patě. Za mnou stál na pokraji stínu Harry zahalený v černé kápi, brousící kosu. Dodnes nezapomenu na to jak mi podal amulet a vzápětí mě „otůtal“ utrženou čtečkou z dětské pokladny, se kterou po celou dobu tábora zjišťoval kolik kdo stojí.

Zuzka Sůvová

Na táboře jsem byla naposledy jako dítě :-)) za vedoucí jsem měla Michala se Zuzkou, tenkrát ještě Kočovou :-)) měli jsme moc fajn oddíl, jen se nám moc nedařilo a celkově jsme prohráli, ale byl to jeden z nejlepších oddílů co jsem jako dítě zažila :-))

Míša Egrtová

Super výlet byl v Jánských Lázních - dříve se chata ve které jsme bydleli jmenovala penicilinka... A bylo vidět proč, všude na stěnách byla plíseň... Ale super počasí nám všechen ten bordel v chatě vynahradilo... Bylo ještě určitě půl metru sněhu a pořád svítilo sluníčko... Fakt super!

A na které dítě se nedá zapomenout ? Rozhodně na Veverku(Jiří Hovorka)... Ukecanější dítě jsem snad nikdy neviděla ☺

A mimochodem, škoda, že tu není ještě otázka typu: tvoje tajná táborová láska... ☺ U mě to byl totiž Maňas :o) Tak doufám, že se na oslavě ukáže ☺ (Pokud možno svobodný!!!)

Rok 2003

V letošním roce mě moji osadníci zase pěkně vylepšili. Událo se toho hodně. Nejdřív vybírali kari záchody. To Vám byla legrace na to koukat! Někteří se na ten obsah tvářili, jako by to ani nebylo jejich! A přitom byla tahle organická hromada – ostatně jako všechno u mě na osadě – kolektivní práce. Taky se likvidovalo Gabčíkovo, monumentální přehrada, která mi nevalila, ale bez ní jsem o pár kil betonu volnější. No a nakonec si moji drazí slavnostně pokřtili krb ve V.I.P. srubu, o kterém už byla řeč. Tehdy ještě netušili, že o krbu zas bude řeč v mnoha letech následujících. Tolik o práci. V letních měsících mě navštívili hobité a olympští bohové. Všichni jsme z toho byli šílení!

Letní tábor: I. turnus: Po stopách hobitů

II.turnus: Bohové nemusejí být vždy šílení

Výlet jarní: Praha

Výlet podzimní: Benecko

Stegosaurus ve velkoměstě (leden)

Stegosaurus mezi trifidy (červen)

Teenager tábor (srpen)

Stegosaurus a Habsburkové (září)

Stegosaurus a hledání Grálu (listopad)

Teenager tábor (prosinec)

A co říkají moji osadníci ?

Mirka Mazáková

Moc ráda vzpomínám na tábor, kdy se hrála hra Bohové nemusejí být vždy šílení, pěkná atmosféra a tak celkově to bylo fajn (třeba karneval, kdy přišel Bulhar s Michalem za zápasníky sumo, večerní sezení nahoře u stromu, děti zapálené pro hru, skvělá hymna (kterou složila myslím Bláža), byla jsem vedoucí oddílu Horvátovy sirény.

Obecně užívanou přezdívku nemám, ale na jedné brigádě, kam mimochodem přijeli celkem čtyři lidi včetně mě tedy (Radar, Microsoft, Bláza a já) jsem díky nečekaným úspěchům ve speciálním pexesu dostala přezdívku Fortuna.

Vlasta Sůvová alias Vlastička alias Soyerová

Bohové – to bylo opravdu božské a všichni jsme si to moc užili, obleky, nástupy.

A taky ráda vzpomínám na podzimní výlet na Benecko – zahráli jsme si na děti a bylo spousta sněhu.

A moje nejoblíbenější jídlo? Špagety! A nejoblíbenější hra? Že by úklid a mytí nádobí..?

Jitka Cvejnová alias Bláza

Nejvíce vzpomínám na tábor – Bohové nemusejí být vždy šílení. Byli jsme prima parta, hra se moc povedla a všichni si to moc užili. A navíc dodnes zpíváme naši hymnu : ... Zeus, Apollón, Afrodité....., kterou jsem zplodila v potu vlastní krve...

Zuzka Manová (Kočová) alias Womanová

Hodně povedení byli Šílení bohové, protože hra, hymna, rojení mušek na Olympu a návštěva Páchy v prostěradlech se zapsala do paměti jistě nejen nám, ale i starousedlíkům.

Na výletě v Praze, který jsme podnikli společně s malými mažoretkami, jsme přihlíželi jejich tréninku. Ke cvičení využívaly každou volnou chvíli, včetně přestávk na nádvoří pražského hradu. My jsme se ovšem taky nenechali zahanbit, půjčili si od děvčat jejich náradí, zaujali pozice, utvořili sestavu, zapnuli hudbu a „šli do toho“. Předcvičuje střídavě Hajnej a Majky. Parta pomatenců, co se klátí před pražským hradem do rytmu, nekoordinovaně mává hůlkami a tváří se u toho maximálně profesionálně nenechala kolemjdoucí zahraniční turisty a jejich fotoaparáty chladnými. Ti Němci mají možná od té doby dodnes zkreslené představy o úrovni české kultury☺

Vybavuje se mi ale bagrování kari v květnu 2003, kde to Hajnýho vážně natáhlo a jak jsme se obávali postihu od paní ze Životního prostředí za to, že tu lžící ještě celou od ho.... pan bagrista vypral v Kněžně při následném bourání Gabčíkova. Dále křest krbu ve V.I.P. srubu (ha, ha, Mílo!) na téže brigádě.

Zuzka Sůvová

Na táboře Bohové jsem poprvé byla v řadách vedoucích :-) byl to vydařený tábor, takový hodně tvořivý. Hodně veselé byly nástupy, při kterých jsme se strojili do bílých prostěradel, která se nám záhadným způsobem při nástupu rozvazovala atd....jo a Michal se mě snažil naučit pít...:-)

Zajímavá byla i noční scéna při únosu bohů do podsvětí, kdy tam Cramer hrál nějakou zrůdu a dodnes na toto řada dětí vzpomíná jako na nejstrašidelnější zážitek.

Rok 2004

Na jaře prokoukla Tančírna. Za svou dlouhodobou službu dostala novou podlahu a po mnoha letech zmizely patrové postele. Jako by to bylo zcela nové místo! Neubránila jsem se tomu, abych s trochou nostalgie nezavzpomínala. Co všechno se tam za ty roky odehrálo, kolik nocležníků tady složilo hlavu! V červenci jsem vyslala své osadníky, aby mě reprezentovali u sousedů na Prorubské lávce. V srpnu mě obsadili piráti, kteří byli tak neohrožení, že je nepolekala smršť ledových krup, příjezd koňské jízdy ... a dokonce ani návštěva party Teletubies a to už je co říct!

Letní tábor: I. turnus: Záhada na Bukovém vrchu

II. turnus: Tajemství ostrova pokladů

Výlet podzimní: Deštné v OH - Plasnice : hra- Pindruše

Stegosaurus ve velkoměstě II (leden)

Stegosaurus ve skalách (duben)

Stegosaurus ve Španělsku (červen)

Teenager tábor (srpen)

Stegosaurus na toulkách (září)

Stegosaurus na Klondiku (listopad)

Teenager tábor (prosinec)

A jaké jsou vzpomínky mých osadníků ?

Lucka Pražáková

Historka z podzimního výletu v Plasnici v Orlických horách: Dostali jsme za úkol vymyslet reklamu na věc, kterou nám dali vedoucí. Naše družstvo dostalo podprsenku. Naše Vibra, podprsenka podporující růst díky mikropulzům sklidila úspěch, Myslím, že to byl nezapomenutelný zážitek i pro dva chlapce, kteří mi dělali „vnady“ svými hlavami, když si zalezli pod moje triko.

Nebo když jsme poslední noc šli zahánět Pindruše připraveným zaříkadlem. Dorazili jsme na louku, kde se Pindruše schovávali. Začali jsme všichni jednohlasně: „Pindruše babuše, zanechte reje...“, když v tom na nás přišel majitel pozemků s tím, že si myslel, že se mu na zahradě usídlila nějaká sekta nás začal vyhánět se slovy: Vypadněte tohle je soukromej pozemek! Nicméně my jsme poslušně odvykládali své zaříkadlo, abychom zbavili svět zlých Pindruší a pak jsme se vrátili na ubytování.

A moje nejoblíbenější jídlo? Cokoliv s knedlíky! A hra? Ruce, nohy.

A hlášky z táborů:

Míša Hovorka: Hmm, já bych se taky chtěl nechat upálit (reakce na kouř v dáli)

Míša Hovorka: Ne ne, na MĚ neprší. (Poté co se spustil liják a varování: „Míšo vem si pláštěnku, když na tebe prší.“)

Na které dítě se nedá zapomenout:

Petřík Vlachinský, kvůli jeho nesnášenlivosti květáku, který nikdy v životě nejedl.

Michal Hovorka alias Imhotep, protože měl pod podlážkou schody do pekla ☺

Klára Pražáková (poprvé na Prorubkách v r. 2000 přes Verču Lesákovou)

Jedna historka z výletu: hráli jsme fáborčovanou- celý oddíl měl jít po fáborcích a plnit úkoly. Vtipný bylo, že než jsme se dostali na řadu, tak se udělala tak strašná mlha, že pomalu nebylo vidět na krok, natož od fáborku k fáborku. Všichni jsme museli jít u sebe, protože kdyby se někdo vzdálil na víc než dvacet metrů, tak už bychom ho nikdy nenašli. Abyste se nedivili, tak na dvacet metrů už samozřejmě dávno nebylo vidět- byla to hranice, za kterou už člověk nebyl ani slyšet...Nezbývalo než doufat, že fáborčky povedou pořád po cestě.

První vtipnější úkol zněl „najdi posed, je u něj další lístek s úkolem.“

Po chvíli jsme usoudili, že když byl posed na místě, kde se musel hledat i za normální

viditelnosti, tak nemělo větší smysl snažit se ho najít v té bílé hmotě, co nás obklopovala. Pak si ale někdo vzpomněl, že posed viděl kousek pod cestou u lesa den předtím. Nakázala jsem dětem nehnout se z cesty a zůstat pohromadě a sama jsem vykročila do bílého nekonečna. Kupodivu jsem po chvíli opravdu narazila na kraj lesa, a když jsem ho chvíli sledovala, tak se nakonec objevil i posed s lístečkem. Úkol zněl „vraťte se zpátky na cestu,“ zkrátka úkol jen na naštvání, ale pro mě to byla docela výzva.

Nezbývalo než doufat, že cesta vede pořád podél lesa a tak bude stačit jít jenom přibližným směrem. K mé úlevě tomu tak bylo a po chvíli hledání na cestě jsem dokonce objevila i zbytek oddílu. Tím to ale bohužel neskončilo, další fáborek odbočoval na luční cestu vyjetou od traktoru, takže se nedalo určit, jestli neskončí někde uprostřed louky.

Rozhodli jsme se pokračovat, a kdyby došlo na nejhorší, tak bychom se holt vrátili. Snad. Takže jsme putovali dál, kolem sebe malý ostrůvek trávy a ohromný moře mlhy. Najednou jsme uslyšeli zvláštní cinkání, muselo to být míň než dvacet metrů od nás, jinak bychom neslyšeli nic a pořád se blížilo. Dost napjatě jsme čekali, co se z toho vyklube, ale to, co se objevilo, fakt nikdo nečekal.

První se z mlhy vynořil rytíř v plné zbroji- brnění, meč, štít a tak, za ním následoval panoš, dvě dvorní dámy, další rytíř na koni (kůň měl takový ten barevný obleček), pak pár dalších týpků s kušema a průvod uzavíral naložený koňský povoz. Cinkání pocházelo od rytířský zbroje a taky od toho povozu, jinak byli všichni zticha, vůbec si nás nevšimli, jen prošli kolem a zas je pohltila mlha. Podívala jsem se po ostatních, jestli viděli to samý co já a z jejich nevěřících výrazů jsem došla k názoru, že asi jo.

Nakonec jsme usoudili, že to byla výprava z úplně jinýho časoprostoru, a že ta mlha nepochybně sloužila jako průchod. Zbytek bojovky už proběhl normálně až fádně. K chatě v našem časoprostoru jsme dorazili s jistou úlevou, protože doba rytířů sice asi byla prima, ale žít by se nám tam fakt nechtělo.

Rok 2005

Kuchyň a Hastrmanky mají novou podlahu! Tolik fošen, tolik hřebíků, tolik vzrušení! Vzpomene si ještě někdo, že zvenku kuchyně stály dva komíny? Kdo to nestihl do letošního května, má smůlu, už je nevidí. Leda na fotkách z jejich demolice. Budují se nová kamna v Polňačce. Letní dny byly letos ve znamení exotických dálek (a chorob). Nejprve mě na dva týdny pohltila poušť, kde noci byly bezesné a běh na kari zdál se nekonečný. Vůně dezinfekce lásko máá...Taky se u mě zabydleli cizinci, co si říkají teenageři. Tolik jazyků se tu mísilo, až mi šla z toho hlava kolem. Aby toho nebylo málo, vzali mě Prorubáci na cestu kolem světa za čtrnáct dní. Nikdy bych nevěřila, že i já poznám tolik nových míst a zvyky tamních obyvatel. Nejlip mi je ale stejně doma, mezi lesy, kde proud řeky syčí...

Letní tábor: I. turnus: Duna – planeta pouště

II. turnus: Cesta kolem světa

Výlet podzimní: Deštné v OH - Plasnice : hra Halali

Stegosaurus ve velkoměstě III (leden)

Stegosaurus v Prachovských skalách (duben)

Stegosaurus v Májí (květen)

První teenager brigáda (červen)

Saubor neboli Stegosauří tábor (srpen)

Mezinárodní Teenager CAMP (září)

Stegosaurus dobývá Severní pól (listopad)

Teenager tábor (prosinec)

A nyní si poslechněte vyprávění mých osadníků, co zde v tomto roce zažili:

Pavel Jirman alias Miloš (poprvé na Prorubkách v r. 1998 přes Hajnýho)

Přezdívku mu dal Hajnej, když ho oslovil otcovým jménem.

Moc rád vzpomínám na hru Duna – planeta pouště a dále na hru Z východu na západ (I. běh, rok 2009). Pro mně bylo nezapomenutelné dítě - Davídek Čarnogurský a moje nejoblíbenější jídlo? Rybičková pomazánka!

Mirka Mazáková

Moc ráda vzpomínám na předávání Oscarů na táboře Cesta kolem světa.

Jitka Cvejnová alias Bláža

Na Stego jsem byla v roce 2005 – v Prachovských skalách, v Májí a na první brigádě a v roce 2006 – Stegosaurus a Brownův pohyb. Líbilo se mi, jakou dokázali Sauři udělat dobrou partu, která se celkem pravidelně schází a dokáže se totálně vyblbnout.

Moje nejoblíbenější jídlo? Určitě Dědova kuřecí roláda a pak samozřejmě těstoviny na jakýkoliv způsob a k tomu zelný salát a taky Krůtoprase.

A nejoblíbenější hra? No určitě sázky na rekordy, to je stálice...

Zuzka Sůvová

Na táboře Cesta kolem světa jsem měla roli vedoucího her, trochu jsem se do toho vrhla po hlavě, pravda že mě to i bavilo, i když teď vím, že spousta věcí bych udělala příště jinak, doteď mám noční můru z toho jak jsem přišla o hlas a snažila se pak něco celému táboru vysvětlit a bylo to akorát k smíchu...ale celkově se to asi jakž takž vydařilo :-) scéna v lese u hrobu původního příslušníka rodu byla úžasná v podání obou kuchařů, a když taťka vstávajíc z hrobu prohlásil, že děti musí mluvit hlasitěji, že má hlínu v uchu, tak jsem se málem neudržela a vybuchla smíchy:-)

Klára Pražáková

Jako vtipný moment z brigády mě vždycky první napadne Miloš a Radek jako Pat a Mat. Nevím, jaká brigáda to byla, ale stavěly se stany. Zrovna jsme si užívali zaslouženou pauzu a kochali se pohledem na cizí práci, no a protože Miloš s Radkem byli nejbliže, zaměřila se naše pozornost kupodivu na ně.

Ti dva zrovna do stanu dávali takový ty fošny, co na nich drží postele, jenže ty jim pořád nechtěli pasovat. Na první pokus umístili všechny čtyři, ale pak zjistili, že tam nepasují a chtěli je prohodit. Kouzlo celé následující situace bylo hlavně v tom, že takhle by to podle mě rozhodně řešili i Pat a Mat. Zkrátka oba stáli v uličce ve stanu- teda zatím jen v podsadě- a každý z nich vypáčil jednu pelest z postele na své straně s úmyslem dát ji na tu druhou postel. To zákonitě skončilo tím, že se oba střetli s fošnou v ruce a snažili se navzájem obejít tak aby se dostali k posteli na druhou straně. To je ve stanový uličce občas problém už jen při dvou lidech ve svislý poloze a když k tomu ještě každý měl v ruce fošnu ve vertikální poloze, tak se

doopravdy bylo na co dívat.

Chlapci ale tuto zdánlivě neřešitelnou situaci zvládli a po četných ústrcích a ranách fošnou, se probjovali k cíli a s vítězoslavným úsměvem se chystali zasadit fošny na místo určení.

Bohužel se ukázalo, že místo určení se s fošnami opět tvarově neshoduje, takže jsme měli možnost znovu se

pokochat krkolomnou

výměnou. Naše

bránice nakonec

dostaly docela zabrat,

protože výměn pak

následovalo ještě

docela dost, než

konečně všechny

pelesti zapadly na své

místo.

Nevím, jestli ani

jednoho nenapadlo

zkusit jinou techniku

výměny nebo jestli to

už pak dělali výhradně

pro naše pobavení, ale

rozhodně díkybohu za

to, protože vidina toho,

jak se Pat a Mat

s fošnou v ruce snaží vyhnout v uličce mě vždycky znovu rozesměje a bude mě pronásledovat asi pokaždé, když někdo nadhodí téma vtipných historek z brigád.

Další historka je ze Stegosaura v Jinolicích v Prachovských skalách. Může to znít zvláště, ale i my, lemry líný, jsme se rozhodli, že když už jsme u těch Prachovských skal, tak by bylo docela trapný, kdybychom se tam vůbec nešli podívat. Jeden den byl proto vyhrazen na fyzicky i psychicky náročnou skalní túru.

Po cestě jsme samozřejmě hráli mnoho her prorubského charakteru, jako že každý tým dostal májku a musel jí nést tak, aby se jí všichni dotýkali nebo třeba „amébu“ to se všichni chytí a utvoří chumel - amébu. Tento chumel se pak má dostávat přes určité překážky a neměl by se rozpojit. To je celkem normální, ale my jsme tak scházeli metr úzký a strašně dlouhý skalní schodiště, takže jsme ho na hodnou chvíli zcela zablokovali pro ostatní turisty, kteří by po něm snad chtěli jít. Naštěstí pro nás byli turisté spíš vysmátý než naštvaní.

Nejlepší scénka ale nastala, když jsme šli kolem dřevěné budky, jejíž účel nám zůstal utajen. Budka měla rozměry asi 1,5x 1,5x 2 metry a dalo se do ní normálně vlézt. V průběhu zkoumání vnitřku někoho nadnesl řečnickou otázku, kolik by se do takové budky asi vešlo lidí a tak jsme okamžitě začali s výzkumem s přesvědčením, že se tam narveme všichni (asi 20 lidí). V okamžiku, kdy v budce bylo deset lidí (včetně dvou osob narvaných pod poličkou), mezi kterými by nepropadl špendlík, začali někteří méně otrlí jedinci pochybovat o úspěchu této akce. My jsme je ovšem uzemnili prohlášením, že budka je plná jen z poloviny, jelikož její horní část zeje prázdnotou. Nově příchozí se tedy začali sápat na ramena deseti lidí tvořících základ.

Samozřejmě se vyskytlo pár problémů, třeba když si někdo stoupl na poličku s dobrým úmyslem odlehčit základům. Polička bohužel tento nápor nevydržela a povolila, takže až do konce pokusu skončila i se zátěží na zádech těch dvou nebožáků, co se pod ní krčili. Nakonec jsme se ale do budky opravdu všichni nasoukali (teda až na Radara, který celou akci dokumentoval).

Rok 2006

Přes zimu jsem dostala zabrat. Propadla se podlaha ve Slepíčárně a střecha v severním křídle Plesárny. Ještě že jsou Prorubáci pozorní ke všem mým bolístkám a dají mě vždycky obratem do pořádku. Léto bylo obzvlášť velmi chladné, ale přesto kouzelné, a to doslova. Sjeli se u mě učni umění magického, protože se dozvěděli, že se u mě koná škola čarování. Bylo jich opravdu hodně, letos se totiž sešli všichni pouze v jednom běhu tábora. Pršelo a pršelo. Snažila jsem se ze všech sil, abych i přesto působila co nejútulněji a vytvořila všem malým čarodějům i jejich ctěným profesorům dočasný domov. Hůlky a zaklínadla svištěly vzduchem. Láry fáry, abra ka dabra, moji kamarádi jsou kouzelní i bez nich!

Letní tábor: Letní škola čar a kouzel v Prorubicích

Výlet podzimní: Deštné v Orlických horách - Plasnice : hra - Večerníčky

Stegosaurus ve velkoměstě IV (březen)

Druhá teenager brigáda (květen)

Stegosaurus a letní slunovrat (červen)

Stegosaurus a Brownův pohyb (červen)

Mezinárodní Teenager CAMP (srpen)

Stegosaurus a Lyžníci (prosinec)

Zimní teenager tábor (prosinec)

A jaké jsou vzpomínky mých osadníků na tento rok? Poslouchejte...

Tonda Vostatek alias Děda (poprvé na Prorubkách v r. 1999 přes Radara)

Přezdívkou z fotbalového klání proti Choceňákům, prý za to může Hajnej

Pro mě byl zážitek na celý život pohled na Doktůrka (Honza Libich – ale pod tímto jménem ho asi nikdo nezná.....) jak zatlouká hřebíky do podlahy v kuchyni...

A moje nejoblíbenější hra: Skleněčky mezi vedoucími.

Mirka Mazáková

Pobavila mě Radárkova historka, když jejich Áďe přišla před táborem černá obálka, kterou jsme s Bláží rozepisovaly, jako pozvánku do Letní školy čar a kouzel v Prorubicích. Radar s manželkou prý doma zkoumali, kdo asi umřel, zatímco Áďa ještě než to otevřela, věděla, že je to přece soví pošta.

Lenka Chrenšcová alias Borščová: (poprvé na Prorubkách v r. 1995 přes Alču Pudíkovou – Pupíkovou)

Vzpomínám si, jak jsme si na květnové brigádě udělali výlet na magnetickou horu. Do auta jsme kromě 25 lidí nanosili i lavičky, které jsme si pak v hospodě vynosili, abychom měli na čem sedět. Hospodský se nestačil divit. Na zpáteční cestě jsme potom zkoušeli magnetismus hory☺ Pro mne bylo nezapomenutelné dítě - Davídek Čarnogurský a holky Noskovy. Důvod raději neuvádím, nedalo by se to uveřejnit☺ A moje nejoblíbenější jídlo? Špagety!

Kateřina Šmídová alias Ječule

Ráda také vzpomínám na tábor Letní škola čar a kouzel v Prorubicích Bláža s Mirkou udělaly prostě super hru, která děti nadchla a byla výborně propracovaná. A ještě jedna vzpomínka z brigády při přemísťování KARI. Pamatuji si, jak se Hajnej nahnul nad tu díru plnou..... a začal se dávit a málem zvracet, jak ten smrad byl příšerný.

Rok 2007

Přivezli novou várku šterku a díky němu jsou všechny cestičky zase jako namalované. Jako přídavek jsem dostala nové schody k řece. Přijeli mi pomoci teenageři, vzali kbelíky, hadry, košťata a dali mě do pucu. Sluší mi to! Jsem připravená přivítat zástupce zvířecí královské říše i důstojně hostit celebrity během filmového festivalu. Tolik hvězdných návštěv najednou! Zažívám svůj první ohňostroj a cítím se slavná. Teenageři letos podruhé, tentokrát ti mezinárodní. Slyšela jsem kdysi cosi o věži v Babyloně, snad to naše vodárna ustojí.

Letní tábor: I. turnus: Království zvířat

II. turnus: Filmový festival PRORUBKOWOOD

Výlet podzimní: Roudný pod Frýdštjnem: hra - Podzimní olympijské hry

Stegosaurus ve velkoměstě V (únor)

Stegosaurus a Ostrovy pokladů (květen)

Třetí teenager brigáda (červen)

Saubor neboli Stegosauří tábor II (srpen)

Mezinárodní Teenager CAMP (září)

Stegosaurus a Doba ledová (listopad)

A co zde v tomto roce velikých povodní zažili moji osadníci:

Mirka Mazáková

Moc ráda vzpomínám na vystupování z auta při Filmové festivalu Prorubkwood.

Moje nejoblíbenější jídlo? Slepice na paprice, když končí tábor...

A nejoblíbenější hra: pašeráci (děti to hodně baví) a gorodky, taky byla fajn hra vedoucích „chybí Ti kolíček“.

Na které dítě se tzv. nedá zapomenout? Já si vzpomínám spíš na ty raubíře: třeba Martin Kárník nebo Pavel Chvojka, naprosto nezvladatelné dítě, které dostávalo i injekce na zklidnění. Mě si ale oblíbil. Dostal mě svou větou: „Já řeknu tátovi a ten Ti tohle údolí koupí“.

Kateřina Šmídová alias Ječule

Také samozřejmě vzpomínám na Filmový festival Prorubkwood, kde jsme společně se Zuzkou vzaly pod svá křídla celotáborovou hru. Ještě si vybavuji, jak se nám zdály sny, jak jsme na táboře a nemáme nic připravené a všichni jsou již nastoupeni a čekají co jim řekneme, jaká bude hra. Prostě jsem neměla (mluvím za sebe) žádné zkušenosti s vymýšlením her a soutěží, aby měly hlavu a patu, aby pravidla pochopili jak vedoucí tak děti, aby vše bylo hodnotitelné a pro všechny spravedlivé. Není to vůbec jednoduché.

Zuzka Manová (Kočová) alias Womanová

Nezapomenutelný pro mě vždycky bude Filmový festival Prorubkwood, kterého jsem se poprvé účastnila jako spoluautorka hry a soutěží – spolu s mou báječnou kolegyní Ječulkou. Takové nervy jsem před táborem ještě nezažila. Opakovaně se mi zdál sen, jak první den tábora stojíme ve dveřích Micinkárny, Hajnej hlásí, že autobus s dětmi už přijel a my s Jéčou propadáme totální panice – néé, ještě néé, vždyť nemáme vymyšlené hry!

Vtipné na tom je, že Jéče (pokud to tedy můžu prozradit), se zdálo to samé! Uff. Ale vedoucí a praktikanti byli opět úžasní. Ten zápal a poctivost, se kterým do toho s námi šli, připravili si fantastické kostýmy filmových hvězd a psychicky nás podpořili, je skoro nepopsatelný. Prostě opět něco, co se zažívá jen U starého mlýna.

Zuzka Sůvová

Tento tábor, mám poci, že si užili hlavně vedoucí ve svých převlecích, nástup hvězd byl prostě nepřekonatelný, taky byla započata tradice závěrečného táborového rautu :-) mňam !

Míša Egrtová

Úplně nejlepší tábor byl rozhodně Prorubkwood, protože byla úplně nejlepší celotáborovka... Celý tábor se vyvedl (i počasí bylo super!), takže byl naprosto bezkonkurenční! (a samozřejmě můj oddíl opět vyhrál! :-D) A rozhodně nikdy nezapomenu na to, jak jsme ze srandy daly všechny vedoucí a praktikantky Hajnýmu do kaslíku v autě naše spodní prádlo, když odjížděl na služební cestu. Když se vrátil, tak jsme si kalhotky musely „vykupovat“... některá mu umyla nohy, někdo stlal, připravoval koupel apod.

A taky nikdy nezapomenu na výlet do Roudného pod Frýdštejnem, kde byla celovýletovka Olympiáda a každý jsme si měli připravit nějakou sportovní disciplínu... Michal Nepovím chtěl jít za potápěče, sehnal si i neopren, jenže byl problém v tom, že cestou z výletu jsme se trochu víc posilnili Svijanama a rumem, takže moc lidí nebylo schopno velkého „sportovního“ výkonu... Michal to dopracoval pouze do té fáze, že si navlíkl neopren a usnul... Když se ráno probudil v neoprenu, tak mu nebylo moc hej... ☺

Jo a co se týče brigád – mnoha jsem se zúčastnila a vybavuji si jen to, jak Radar nic nedělá a občas svolá lidi na panáka ☺

No a nakonec moje nejoblíbenější jídlo: ? Uzený se zelím a špalíčky (zelí podle Vlastičky!)
A nejoblíbenější hra: Sázky na rekordy.

Rok 2008

Áách, nové dveře ve V.I.P. Óóch, stěhování a podpírání kari záchodů! Mluvila jsem loni o hvězdách? I letos se to točí kolem nich, i když tentokrát jde více o nebeská tělesa. Vymkla se kontrole, začalo se mezi nimi válčit. Když už to vypadalo na poklidný konec, objevila se na mém území tajná brána do jiného světa a nebeské bojovníky vystřídal skřítci ze čtvrté dimenze. Léto bylo tajemné a náročné. Jde mi z toho hlava kolem a těším se na podzimní relaxaci – třeba pohledem na noční oblohu:-)

Letní tábor: I.turnus: Hvězdné války

II. turnus: Čtvrtá dimenze

Výlet podzimní: Horní Sytová: hra - Minotaurův labyrint

Stegosaurus na malém městě (březen)

Stegosaurus a Stalkeři (duben)

Stegosaurus znovu u Trifidů (červen)

Saubor neboli Stegosauří tábor III (srpen)

Stegosaurus na toulkách II (říjen)

A jaký byl tento rok? Poslechněte si příběhy mých osadníků...

Pavel Holeček alias Generál Koněv (vzpomíná na svůj comeback po 10.letech)

Čas rychle plynul, moje dcera povyrosla a já kromě několika nočních her a návštěv osady se svojí Královskou gardou, jsem osadu a lidičky v ní sledoval velmi útržkovitě a z velké dálky. Osada zkrásněla a rozkošatěla. Když najednou ...

Loni se dostavilo něco, co velmi překvapilo až skoro zaskočilo i mne. V mém srdci se ozvalo prorubské volání. Nejdříve jsem se snažil ten nebezpečný pocit zcela vytlačit. Říkal jsem si, že jsem se zbláznil, že to nejde, jsou tam mladší, nezapadnu mezi ně, budu překážet, jsem bručivý a tvrdohlavější než kdysi ... Pak manželka prohlásila : „Tak vezmi dceru a jed'!“ I přesto se mi hlavou honilo leccos. Po dlouhém váhání jsem srdce poslechl, posbíral poslední zbytky odvahy a zavolal Hajnýmu. Po mé účasti na jarní brigádě moji nabídku na návrat po deseti letech přijal.

Psal se r. 2008 a čím víc se blížil letní tábor, tím víc jsem se těšil, ale také jsem k němu vzhlížel s obrovskými obavami. Dnes mohu otevřeně přiznat, že ještě týden před začátkem tábora to bylo s mojí účastí tak napůl. Tak moc jsem zvažoval všechna pro a proti. Krátce po příjezdu do tábora se mé pesimistické myšlenky změnilly v ty nejtemnější. Z hrůzou jsem zjistil, že ty moje či naše fajn děti (dnes mnohdy již úspěšní vedoucí) jsou nenávratně pryč, současné děti zajímá máloco z toho, co zajímalo jejich předchůdce, že práce s nimi není ani tak o tvořivosti, kreativitě a špetky té osobní tvrdosti, ale ve všech směrech o bezmezném trpělivosti s andělskou svatozáří. A dát jim do ruky sekeru, nůž nebo udělat a zapálit oheň!? Tak většina z nich by si byla schopna ublížit. Tak moc se za deset let změnilly. Najednou se veškeré mé představy o práci s nimi zhroutily jako domeček z karet.

Všechny moje zkušenosti byly k ničemu, já byl rozčarován a v polovině tábora zralý na ručník. Jen osobní intervence a podpora Hajného zabránila mému předčasnému odchodu z pro mne tak překvapivě tvrdého bojiště. Zůstal jsem a mohu jen poděkovat Hajnému zato, že mne nenechal moc dlouho přemýšlet.

Tábor se mi nakonec, jak jsem předpokládal hodně nevydařil, ale pro mne to byly velmi cenné zkušenosti. Děti jsem zcela nezatratil.

Váš Ohniváč rudobřichý, oddíl 8. okrsek Megaženy.

Zuzka Manová (Kočová) alias Womanová

Další povedená brigáda bylo kari, kde to Hajného opět natáhlo, a rekonstrukce krbu ve V.I.P (ha, ha, Mílo!) v květnu. Skoro to vypadá, že krom obligátního sekání trávy a řezání dřeva se všechny naše brigády točí kolem kari a.... krbu ve V.I.P. ☺☺☺

Nejlepší hlášky: Dobrý večer! Ahoj, pítí. Ahoj, mytíčko. Bláza a Ječule nejradši maj sněhule. Na to, že jsme vedoucí, jsme pěkný svině. Ultra-giga-meganářez. Moribundus. A brus! Pam, pam. Lidi to chtěj. Ty to pochopíš. No je to tak.

No a nakonec moje nejoblíbenější jídlo: Těstoviny, jak jinak!

A nejoblíbenější hra: Na kytaru ☺
Počítá se to?

A na které dítě se nedá zapomenout?

Pro mě jednoznačně Tomášek Folprecht. Prožili jsme společně několik po sobě jdoucích táborů

(myslím, že jsme se sešli v oddíle snad třikrát – náhoda?!?!?!). Tomášek byl ... prostě hodně svůj, někdy jsem měla pocit, že i kdybych měla v oddíle jen jeho, mám stejně celý den co dělat, hlídat, uklízet a kontrolovat a přiznám se, že někdy mi nervy tekly jak Kněžna. Možná, že dneska už bych to zvládla s větším nadhledem. A z pohledu druhé strany, moje zvýšená pozornost asi musela být pro Toma taky někdy na hranici psychické únosnosti.

Ale vzpomínám na něj s láskou a ráda bych ho zas někdy viděla (určitě už je větší než já, snad by mi nedal do zubů :-)

Zuzka Sůvová

Největší zážitky mám asi z toho, když jsem dělala Ještěrka pruhovaného a tak strašně jsem děti vyděsila, když jsem na ně vyskočila zezadu, že se mnou skoro pak už nekomunikovaly...a nakonec jsem sama skočila do potoka, když jsem se chtěla schovat, aby mohly odejít ze čtvrté dimenze.

No a nakonec moje nejoblíbenější jídlo: bramborové špalíčky.

A nejoblíbenější hra: postřehový závod.

Jiří Vítek alias Radar

Jedna vzpomínka z brigády - jak vznikl pojem demoliční parta - jistí nejmenovaní jedinci vedení Pavlem Bártou zničili během chvílky basketbalový koš, který měli původně opravit. Je to o to smutnější, že se jednalo o dílo mého a Chuanova manažerského umění při vedení Herečka, který ho postavil.

Klára Pražáková

Hodně dobrý zážitek byl na Stegosurovi s názvem Stalker, když jsme v noci po dešti šli do „zóny“ přes řeku nahoru do stráně. Pominu-li vtipnou scénku, kdy Majky uklouznul na lávce, zůstal tam viset jen za ruce a asi minutu se škrábal nahoru, tak měla celá výprava neskutečně tajemnou atmosféru. Nejvíce se mi do paměti vryl okamžik, kdy jsme museli přecházet určitéj úsek po jednom. Já sem šla poslední, takže jsem seděla sama v lese a čekala na signál. To by nebylo ani tak zvláštní- sama v noci v lese jsem se na Prorubkách už párkrát ocitla, jenže tu noc bylo po dešti a ze všeho se odpařovala voda, která tvořila pomalu se převalující chuchvalce mlhy. Ze stromů padaly ohromný kapky vody, který při dopadu vydávaly zvláštní a v tom tichu lesa strašně hlasitý zvuk. Navíc se protrhaly mraky, takže skrz tu mlhu ještě svítil měsíc. No zkrátka záhada blairwitch hadr. A když se k tomu ještě přičte, že jsme vlastně byli v „zóně“, kde kdysi přistáli mimozemšťani a od té doby je to místo záhadný, dějí se tam divný věci a umírají tam lidé...No když jsem i já přešla ten osamělý kousek a přidala se k ostatním, kteří byli naštěstí stále naživu, tak jsem si rozhodně oddechla.

A moje nejoblíbenější jídlo – od Jarči cokoliv !

A hra - kompot, želvičky, pašeráci, sázky na rekordy, empatie.

HLÁŠKY:

- *Včera jsem pozoroval hvězdy a viděl jsem budoucnost. Padala hvězda a za sebou táhla transparent: Prcek ti zítra zaváže stan.
(Ondra Rudolf se snažil přimět Prcka, aby mu zavázal stan, což se mu tímhle vyčerpávajícím monologem povedlo)*
- *Je tam jeden hnědej kůň- to je samička. A pak je tam bílý a to je sameček.
(Dan Douša- kdybyste nevěděli, tak pohlaví koně se pozná podle barvy)*
- *Sice jsem si myslel, že mě přejezdí tramvaj, autobus, slon a karavana velbloudů, ale jinak jsem byl úplně v pohodě.
(Sumýš vyprávěl o velikonocích)*
- *Já jsem ještě pořád člověk, i když na to nevypadám. (Sumýš)*
- *Je to ženská - má horší orientační smysl.
(Sumýš - když se chůvička netrefila prstem na vlastní nos)*
- *Dave, chtěli bychom se s tebou poradit. My tomu sice moc nerozumíme, ale nebyla tohle náhodou čóča? Hm...čóča jak debil. (kdokoli z nás se mohl takhle zeptat, odpověď byla vždycky na Davidovi, čóča je další univerzální slovo, prostě něco jako moribundus)*
- *Myslela jsem, že přijdeme jen o Tomáše, ale teď koukám, že i o Kláru.
Ale ještě pořád budete dva...
Bud' v klidu, na skupinovou slevu do vlaku to pořád dá.
(Lúca, Žirafka a Ditka okomentovaly to, že mě a Tomáše nejspíš zabije Vodník v autě)*

NA KTERÉ DÍTĚ SE NEDÁ ZAPOMENOUT:

Míša Hovorka (Imhotep) - začalo to tím, že Herry s Adélou Martínkovou šli Míšu vzbudit na hlídku. Míša se nejenže nevzbudil, ale pro jistotu oba hebrejsky proklel a už to bylo. Jinak Míšovi bylo osm a nedalo se na něm poznat, jestli se směje nebo brečí, ten škleb byl prostě děsivý. Se zcela vážnou tváří mi oznámil, že by se rád někdy nechal upálit. Když přišlo a všichni se běželi schovat, tak Míša chodil venku s roztaženýma rukama. Na výzvu: „Míšo, pojd' se schovat nebo zmokneš“ se nám dostalo ledově klidné odpovědi „Ne, na mě neprší“. Taky jsme měli podezření, že má ve stanu pod podlážkou schody do pekla, ale nikdo neměl odvahu jít to ověřit. Krize začala být vážná, když jsme v rámci táborový hry měli házet mnohostěnnýma kostkami. Míša do hry vstoupil jen v jednom okamžiku - buď jsme se mohli hodu vzdát a náš stav by se nezměnil nebo házet a vyhrát hodně v případě, že bychom trefili číslo od osmdesátky do sta nebo prohrát moc, kdybychom trefili číslo pod osmdesát. Šance nebyla velká a tak jsme se hodu chtěli vzdát, načež Míša pronesl: „budeme házet, já vím, co padne - 83.“ Nedalo mi to a tak jsme házeli...no když padlo 83, tak jsme se akorát zvedli a šli si vyrobit protihovorkovskou čepičku z alobalu (viz film Znamení), kterou už Herry tři dny nosil a my se mu jen smáli, že je blázen.

Kdy jsme ho pokřtili na Imhotepa nevím, ale říkali jsme mu tak jen mezi námi vedoucími, takže nejděsivější okamžik nastal, když děti hráli vyřazovanou u bývalého basketbalového koše. Míša byl na řadě, stál sám u koše a děti kolem něj vytvořily kroužek. To by ještě nebylo tak děsivé, kdyby se najednou nezačaly kymáčet ze strany na stranu jako zombie a u toho sborově nepronášely: „Imhotep, Imhotep, Imhotep...“ (viz film Mumie). No jestli tohle dítě nebylo z pekla, tak nevím...“

Junior - Mnozí vědí, o koho jde. Prostě kluk, co kvůli nevymáchaný puse v podstatě celý tábor prodřepoval a proklikoval. Nejděsivější okamžik: Junior naběhnul do baru (kam samozřejmě nesměl) a něco chtěl. Pak si všimnul tmavě zelené lahve od vína, co stála na stole. Vína už tam ale byla jen trocha a ještě do něj stihlo napršet, takže si z toho vedoucí udělali popelník. Než jsme se zmohli na slovo, tak Junior zahlásil „Jé hele víno,“ popadnul lahev a pořádně si loknul. V tu chvíli neměl nikdo z nás ke zvracení daleko, ale Junior se jen zašklebil, co je to za hnus a zas někam odběh. Jak je možný, že ho to nezabilo nebo že se aspoň nepozvracel, je mi do dnes záhadou.

Petr Jelen - prostě jen naprosto nesnesitelný dítě, který se po tom, co mu Adéla Šumberová při hře prostě jednu vrazila, absolutně změnilo a oddíl bez něj, jako posily a tahouna už jsem si nedovedla představit.

Petr Vlachynský - prostě jedno nesnesitelný dítě, který se ale nikdy nezměnilo.

Sandokan - dítě, kterému mamka odjela na celý prázdniny do Německa a jeho odložila na tábor. Možná, si na nás jen vybíjel zlost, ale jestli ne, tak tu maminku docela chápu...

Pavel Tomko - hyperaktivní kluk s brejlema jako dna od püllitru, se sníženým prahem bolesti a s alergií snad úplně na všechno od oříšků po zvířata. Když jsme ho dostatečně zaměstnali nějakou akční činností, tak byl zlatej, ale běda jak se začal nudit. Vrcholné číslo bylo spíš jeho tatínka, který se na kluka přišel podívat hned, co ho pustili z vězení. Naštěstí mu Kramer a Herry se sekýrkou v ruce jemně vysvětlili, že to nejspíš není nejlepší nápad...

Bára Khalová - tu na osadu přivedla kamarádka, která jí ale zamlčela pár detailů, jako nepřítomnost telefonního signálu, teplé vody z kohoutku a hlavně elektřiny, takže Bára si fén vezla zbytečně. Po prvním týdnu, kdy se mermomocí snažila dostat pryč, to vzdala a smířila se s osudem natolik, že nakonec ani nechtěla odjet. Poznávací znamení: Dva ohromný kufry na kolečkách, z nichž jeden je určen pouze na kosmetiku a pak sněhobílý velký župan, v kterém se chodila koupat do hastrmanek. Nechápu, jak je to možný, ale celých čtrnáct dní vydržel bílý. Jo a taky nevím, v čem si přivezla ty další hory oblečení, protože jenom ten župan musel zabrat jeden ohromný kufr.

Rok 2009

Léto bylo krásné. Utábořili se u mě kovbojové, co se kryli pod střechami svých klobouků a chovali se jako na divokém západě. Jestli jsem si myslela, že loňským rokem s planetami končím, mýlila jsme se. Tentokrát zešílela sluneční soustava a kde jinde to lze napravit, než na Prorubkách! Počasí nám přálo, takže mě moji osadníci na den opustili a vydali se přespat do přírody. Kdo v noci neprchal před stádem divokých prasat, prý neví, co je strach. Já ho zažila na podzim. Sníh přišel nezvykle brzy a s takovou intenzitou, že způsobil kalamitu. Je mi do pláče, všude kam se podívám, válí se spadané větve a vyvrácené stromy. Volám SOS svým Prorubákům!

Letní tábor: I. turnus: Z východu na západ

II. turnus: Hvězdná rošáda

Výlet podzimní: Bedřichov: hra Jizeráček a lyžníci

Stegosaurus na malém městě II (únor)

Stegosaurus v jarním rozpuku (duben)

Saubor neboli Stegosaurí tábor IV (srpen)

Stegosaurus a Mrazík (listopad)

A už se blížíme do finále. Poslouchejte, co o tomto roce říkají moji osadníci:

Pavel Holeček alias Generál Koněv – vyznání

Nikdy jsem si nemyslel, že se tak výrazně a nesmazatelně do mé ocelové duše zapíše téměř 10 let vrtkavé, nevděčné a v současné společnosti nedocenené práce vás moc bezva lidiček s dětmi. A tak bych nyní strašně rád a moc poděkoval všem Kamarádům – Přátelům počínaje naším hlavním a konče našimi služebně nejmladšími (nechci jmenovat, protože i přestože byste si to všichni zasloužili, určitě bych na někoho zapomněl) za obrovskou toleranci a všeobjímající trpělivost s mojí bručivou a náladovou osobou. Moje srdce navždy patří Prorubkám – táborové osadě "U starého mlýna" !

Kateřina Šmídová alias Ječule

Historek je spousta. Jsou součástí každého tábora. Jsou jedinečné a hlavně (bohužel u některých) neopakovatelné. Některé se stanou, zůstanou během tábora, ještě se jim na podzimním výletě zasmějeme. Jsou někdy fascinující jen pro těch pár účastníků té oné historky.

Začala bych hned loňskou: Šli jsme s dětmi a Koněvem na puťák. Uprostřed noci, kdy všechny děti v klidu spaly, tak nás s Koněvem probudilo stádo divokých prasat, která šla tak 2 – 3 metry od nás. Bála jsem se neuvěřitelně. Noční přechod do soukromých prostor a ranní návrat k opuštěným věcem. Všichni se nám pak smáli, ale my s Koněvem víme své“.

„A jedna historka z noční hry. Dělal jsem bludičku, která by měla převést děti přes maliní a navést na správnou cestu do tábora. Při přecházení maliní jsem držela vždy děcko za ruku a šla vždy pod ním, aby náhodou nesletělo dolů z kopce. Vždy jsem se sklouzla já a děcka mě vždy držela, abych jim náhodou nesklouzla až dolů. Přišlo mi to hrozně směšné, že místo abych děti děsila, tak se vždy hrozně rozesmály“.

Moje nejoblíbenější jídlo? Špagety a sekaná a taky langoše!

A hra? Sázky na rekordy!

Vendula Elisová alias Wendy

Nejvíce vzpomínám na tábor z roku 2009, protože byla dobře vymyšlená celotáborovka, byli tam super lidi i děti a hlavně byly nejlepší polévky od Kátí!

A historka z tábora - rozhodně nikdy nezapomenu na letošní puťák, kdy jsme tábořili za Rampuší v lese a uprostřed noci jsme se probudili, protože kolem nás šli divoký prasata.

Okamžitě musela nastat evakuace dětí... Všechno jsme to naštěstí zvládli a o žádné dítě jsme nepřišli.

Nejlepší byl poslední výlet v Bedřichově, kdy byla fajn hra, součástí které bylo, že měl Jongik sjíždět na snowboardu z kopce... Bohužel nebyl sníh ☺

Moje nejoblíbenější jídlo? Špalíčky s uzeným a se zelím!

A hra? Sázky na rekordy !

Rok 2010

A už jsme v letošním slavném 20. roce! Všechny dosavadní nesnáze jsem s pomocí mých osadníků šťastně přestála a těším se, že s radostí vstoupím do dalšího desetiletí.

A co se týká té podzimní sněhové kalamity, o které jsem Vám vyprávěla v předchozím roce, věděla jsem, že mě moji kamarádi nenechají na holičkách. Po kalamitě není ani památky, zato nám přibylo dřevo na otop. Jsem odpočatá a uklizená. Těším se na léto a na děti!

Letní tábor: I. turnus: Osada Superhrdinů

II. turnus: Planeta Opic

Stegosaurus na malém městě III (únor)

A je tu finále. Zatím posledních pár nejčerstvějších postřehů a zážitků:

Petra Blechová (Smejkalová) alias Mytíčko alias Bleška

V roce 2010 jsem se opět po mnoha letech (15 ti ?) vrátila na letní tábor (Planeta Opic) do role vedoucí. Už jsem o tom v předchozích dvou letech uvažovala, ale protože byl Petřík ještě hodně malý, troufla jsem si na tábor pouze na pár dní jako pomocná síla do kuchyně.

Letos jsem do toho šla naplno, s vědomím náročnosti této role a od okamžiku, kdy mi Hajnej potvrdil, že mne bere k oddílu, nebyl den, abych o táboře a všem, co s tím souvisí, nepřemýšlela. Musím říct, že všechny dojmy a zážitky z tábora předčily moje očekávání a původní obavy, jestli na to ještě mám a jak to vše zvládnou, se rozplynuly během prvních dní. Skvěle sehaná parta vedoucích, moc dobře vymyšlená celotáborová hra, legrace, nadšení dětí i vedoucích a dobrá nálada všech i při několika hodně deštivých dnech. Byl to krásný návrat, měla jsem pocit, jako bych tu spoustu let vlastně nikdy nevynechala, nechala jsem se táborem zcela pohltit a 12 dní uběhlo jako jedno odpoledne a na konci už jen stesk, že je po všem a zároveň velké nadšení z toho krásného zážitku. A to samozřejmě i díky mé skvělé vedoucí Míše Egrtové, která dostala neoficiální přezdívkou „víla“ za to, jak to úžasně uměla s dětmi, které na ni s láskou visely.

A taky jsem dostala přezdívkou, která se rychle ujala - Bleška (myslím, že prvně mi tak začala říkat Bára Soukupová a Generál Koněv).

Petr Heller alias Microsoft alias Majky - DOPIS

Tak jsem zase tady, na místě, které mám nejraději, mezi lidmi, kteří jsou mí přátelé. Vybaluji si batoh z auta a usedám před Plesárnou. Zase doma.

Plesárna je hlavní srub, kde se spolu s kuchyní odehrává život stravovací. A také je to srub společenský, kde se hrají hry, konají schůze, kde se všichni potkávají a kde vládne ruch po celý den. Ten ruch, který je tak nepochopitelný pro všechny, kteří nejsou Prorubáky. Ano, Prorubáky, neboť ten zemský ráj má jméno. Jmenuje se „Táborová osada u Starého mlýna“ a patří pionýrské skupině Kamarádi z Hradce Králové a nachází se blízko vesnice Prorubky, okres Rychnov nad Kněžnou.

A teče tady řeka, jmenuje se Kněžná a pramení asi 6 km nad osadou. Někdy je mírná a bublá si mezi kamením, ale někdy ukáže drápy a rozteče se po širém okolí, je prudká a vášnivá a bere s sebou, co jí přijde do cesty. Voda je v ní většinou čistá a dá se pít, ale pokud je zde tábor pro děti, je spíše místem odpočinku při poledním klidu a vodních her.

První srub, ve kterém jsem zde přespal (a pro mne nejdůležitější) se jmenuje Tančírna. V dobách kdy jsem na osadu přišel, tak už stál. Stejně jako Micinkárna, Opičárna, Slepíčárna a nejstarší dochovaná budova na osadě – sklad.

Teprve později vzniklo severní křídlo Plesárny, VIP srub a vodárenská věž. Svůj osud vzniku, trvání a zániku zde zažil i basketbalový koš, který pod „odborným vedením“ Radara a Chuana postavil Herec. A tím se dostávám k tomu, co je na Prorubkách nejlepší – a to jsou lidi. Hlavní vedoucí a šéf osady se jmenuje Hajnej. Vždy mě pobaví jeho nenápadná pobídka k práci – třeba „Pojď mi to tady prosím podržet“, A v tu chvíli je vše ztraceno, odzvoní sladkému lelkování a nic nedělání a člověk se do večera nezastaví. (Večerem se myslí doba, kdy už opravdu není vidět na žádnou práci – to se pak jde třeba hrát fotbal).

Na osadě nemáme elektřinu. Tedy abych byl přesný, elektřinu na osadě máme a to dokonce ve dvou provedení – světlo (napájené z autobaterie, pokud ji někdo dá nabít) a potom ještě velice hlučnou elektřinu, kterou vyrábí elektrocentrála. Tu Hajný startuje jen pokud není zbytlí a nebo pokud nás chce probudit a pobídnout k práci. Ale to se dnes již moc neděje, protože teď nás budí častěji nastartovanou motorovou pilou. Teď si mnozí (ne-li všichni) řekli, co to je za koncentrační tábor? Ale není tomu tak. Je to legrace a legrace a zábava, nevázané veselí a taky trošku recese. Pardon, mnoho recese. Jsem rád, že na osadě není klasická elektřina. Vždyť jak by se pak dalo sedět u ohně, hrát na kytaru a zazpívat si, nebo sedět v kuchyni a vzpomínat na zážitky, kterých jsou Prorubky plné. Nejčastější věty v kuchyni začínají právě slovem vzpomínáš. Vzpomínáš na to, jak jsme šli pokácet jeden strom a ten se zasekl a tak jsme museli pokácet ten druhý a ten se zasekl do třetího a ten do čtvrtého a když konečně padl pátý, byla na svahu hezká sjezdovka. Nebo vzpomínáš jak jsme jeli do sklípku? ... a na větu „Tož synku nalévej“ a jak to pak dopadlo – vzpomínáš? A nebo jak Těch historek je tolik, že si je nikdo všechny nepamatuje.

Teď by mi mnoho Prorubáků připomenulo, že jsem nezmínil nejdůležitější stavbu na osadě. Jsou to Kari-záchody. Budete se divit, ale to není jen šest kadibudek vedle sebe, ale je to místo, kam se chodí společně. Každá má své jméno – Micínek, Micinka, Micivelitelstvo a samozřejmě Hajnej (& včely). Činnost, kterou v jiném světě vykonává každý ve svém soukromí se zde odbývá společně. Nikoho tedy nepřekvapí dotaz „někdo Oranžovej expres“? Na osadě je ticho a jsou tu vidět hvězdy a je tu klid a někdy je tu vyrval a řvaní a smích a někdy je tu nádherná mlha a někdy zas prší a déšť bubnuje do střech. A někdy je tu smutno, to když se člověk balí a musí jet pryč, do toho druhého světa. Někdy se zde dějí podivné věci a někdy nás přijdou navštívit zvířata.

Zdravíme se tu již od rána pozdravem „Dobrý večer“ – to proto, abychom nad tím nemuseli přemýšlet. Jezdí sem obyčejní lidé, ale zde se stávají neobyčejnými. Mluvil jsem o Hajném, ale těch lidí sem jezdí více než sto. Každý z nich má příběh svého života, ale když přijdou sem, změní se. Třeba Míla, tichý programátor (asi se na mě bude zlobit za to označení), který vaří a stále něco opravuje a vylepšuje. Jeho žena Vlastička, v civilním životě dětská doktorka, která dokáže ošetřit i tracheotomii způsobenou krumpáčem (vid' Kramere a Harry). A děda Zbytek, při jehož vaření na táboře jde hmotnost strážníků nahoru. Herec (Harry), který jediný dokáže napodobit klauna Krustyho, Michal Satras, Kramer (Crammer), Láterník, Bulhar, Koloušek, Karolína, Klára, Radar, Chuan, Babička, Nenátorovna, Jana, Teta, Michal, který nám stále tají své jméno, Žirafa a desítky dalších.

Nemohu zde vzpomenout všechna jména, i když bych rád. To neznamena, že bych si na ostatní lidi nevzpomněl, ale nechci, aby se tento osobní dopis stal pouhým seznamem. S každým jménem, osobou, která sem na Prorubky přišla, je spjatý příběh. Příběh člověka a příběh osadníka. O příbězích lidí v občanském životě toho moc nevím, ale o životě osadním toho vím dost. Vždyť tady spolu žijeme, vídáme se, milujeme se, nenávidíme se, sdílíme společné zážitky. Mnozí z nás jezdí, nebo jezdili na tábory a za těch čtrnáct dní pozná člověk člověka. Například slon, takové obyčejné zvířátko a když se objeví na táboře, co z toho vznikne. Všechny ty masky na táborové hry. A táborové hry – třeba když se běhalo na lyžích při dvanácti měsíčkách, nebo když se stavěla zemnice v Pravěku.

Ale nejenom tábory je místo, kde se většina z nás potkává nebo potkala. Jsou zde i výlety. Vzpomínám i na (můj) první – Benecko 1998, kdy jsme se s Janetou Velešíkovou potkali

společně na cestě, neznali se a společně našli chatu, kde kapitán Iglo přišel o své rybí prsty (vzpomínáš Bulhare?). Nebo Jánské lázně a chata, kterou jsme obývali společně s plísní. A pak samozřejmě brigády, při kterých se budovalo, buduje a bude stavět, zvelebovat, čistit, sekat, řezat a jinak všemožně pracovat. Ale také hrát, bavit se, vzpomínat a zažívat nové zážitky. Těch akcí je samozřejmě mnohem více, oddíl Stegosaurus, Krůtoprase a oslava narozenin všech a jiné. Ale to každý z nás dobře zná. A zná to, protože sem jezdí. A jezdí sem, protože se mu tady líbí.

Nejsem sice na osadě od jejího založení, ale přesto rád oslavím letošní výročí 20 let trvání osady. S vámi všemi. S vámi, které mám rád.

V úctě **Microsoft, Majky, Mickey** a nebo jak se vlastně jmenuji.

Doslov aneb Jak to všechno nekončí...

Pavel Matějka alias Yankee

Neb jsem se nabídnul, že provedu finální grafické a textové uspořádání a učesání tohoto almanachu, měl jsem možnost jako jeden z prvních si ho celý přečíst.

Jsem taková šedá eminence v pozadí této veselé grupy roztodivných lidiček - na tábor sice jezdím do Prorubek tuším od roku 1995, ale s úplně jinou bandou na první běh Lomnice hned ze začátku prázdnin, což znamená, že Vás všechny znám hlavně z brigád a stavění stanů. A tak (celkem pyšně) mohu říct, že jsem u velké části zásadních událostí spojených s osadou byl osobně. Je to výhoda, stačí přivřít oči a už vidím vysmátého Hajnýho a vyděšeného bagristu nad bagrovanými KARI (Pepa mu takticky dopředu neřekl, co bude nabírat), Mílu s rukama v krbu (v kamnech, v komíně, v maltě... každý si sám může doplnit) nebo otáčejícího krutým prasetem. Radara se sekačkou a posléze rozlévanou becherovkou, tehdy ještě malého Tutose, který řval jak tur, protože neunesl, že dostal při večerním fotbale gól, lehký smutek při bourání Gabčíkova, které nedalo ani jeden elektrický kW nazmar, páč nebylo nikdy zprovozněno. Taky sebe sama, jak bez přemýšlení hrdinně lezu s Kolouchem na hřeben konstrukce V.I.P. natloukat prkna na střechu, ačkoli se výšek dosti bojím, což mi došlo až nahoře, jenže už jaksí bez možnosti cesty zpět...

I ona známá, stále stejná věta, kterou dříve či později zakřičí každé dítě, kterých se po osadě a kolem potoka pohybuje pořád dost a dost: Já mám vodu gumáčkááá!!!

Někteří jezdit přestali, některá moje osadní „přátelství na dálku“ fungují stále, z čehož mám velkou radost a vážím si toho. Páč spím vlastně pořád venku, moc dobře vím, jak nádherné jsou hvězdy pod prorubským širákem, kdy u ohně troubí do noci už jen hrstka vytrvalců (než dojde becherovka a rum) a nevybavuju si, kde jinde jsem je v takové parádě viděl (ty hvězdy). Snad jen jednou to nebylo legrace, při povodni v roce 1997, když v půl druhé ráno přijeli hasiči a zaveleli k evakuaci. Ale dobrodružo to bylo, děti vzpomínají dodnes, jak jely k panu Páchovi do hospody nasáčkované na dobytčáku a my, co zůstali hlídat stany, nevěřičně pozorovali proplouvající stržené lávky z horních táborů. Následovala slušná bahenní bitka, kterou odnesl především stan č. 1 a my začuchali malér, protože to nešlo moc očistit, takže jsme při předávání tábořiště nahlásili, že to zacákal ten obrovský traktor pana P.

Snad je to už promlčené...co?...není?...jak to?...á jejda..., ale pokud tomu Hajnej dodnes věří (čemuž se mi nechce věřit), nechal bych ho při tom raději dál :o)

Osada má své tajemné magnetické kouzlo, kterým k sobě i po dvaceti letech mocně vábí.

Kdo podlehne, nemá naději.

Já podlehl už dávno.

Rozhodně rád.

Dobrou.

A dík.

...ať naše vlajka vlaje dál, dál, dál...

...i největší jistoty musejí občas projít stavební kontrolou...

...rovnou, jó tady rovnou...

...trocha historie nikoho nezabije...

...mladí, neklidní a nadšení...

...výkvět filmového plátna?...

...tak schválně, na koho všichni toužebně koukají?...

...Míla Soyer (kdo taky jiný) opravil jeřáb ČD, kari mohou zpět na nové místo...

...sluníčko nám svítí, roste nám tu kvítí...

...ale nevšimne si, že se blíží jéz, jéz, jéz. I like jazz.